Εφημερίδα : *«Η Βραδυνή»*
Θεατρική κριτική : *Μαρίκα Θωμαδάκη*
«Θέατρο της ημέρας»
Αντώνη Σιμιτζή : *«Η αγάπη ποτέ δεν πεθαίνει»*
Σκηνοθεσία : *Γιώργος Γραμματικός*
Σκηνικά-κοστούμια : *Ανδρομάχη Μοντζολή*
Μουσική επιμέλεια : *Ιάκωβος Δρόσος*
Φωτισμοί : *Ανδρέας Αλεξόπουλος*
Ερμηνεύουν : *Ιλιάς Λαμπρίδου, Ισίδωρος Σταμούλης, Ντότυ Πριόνα, Γιώργος Κυριακίδης.*

Το έργο του Αντώνη Σιμιτζή, «Η αγάπη ποτέ δεν πεθαίνει» είναι, θα λέγαμε, μια κωμωδία καταστάσεων, που θυμίζει αρκετά τη συνταγή της φάρσας την οποία ο συγγραφέας εμπλουτίζει εδώ με στοιχεία ενός απρόβλεπτου στα όρια του αστυνομικού σασπένς. Επιπλέον, η εκφορά των ηρώων του έργου στηρίζεται, εν πολλοίς, στην αισθητική υπερ-φόρτιση με σημεία της καρικατούρας, που εκκινούν από την απλούστευση και το σχηματικό για να καταλήξουν στο γκροτέσκο. Ο συγγραφέας παρακολουθεί συγκεκριμένη δομή την οποία ακυρώνει, εντούτοις, στο τέλος του έργου, που θα μπορούσε να παρουσιασθεί ως η αποθέωση της ευρηματικότητας, γεγονός που δεν συνέβη στην παράσταση. Δεν είμαι σίγουρη σε τι οφείλεται η θολή εικόνα του τέλους, και εάν πρέπει να αναζητηθεί στην σκηνοθεσία. Πράγματι, ενώ μέχρις ενός σημείου ο θεατής παρακολουθεί την υπόθεση να εκτυλίσσεται ομαλά, μέσω μιας καθαρής σκηνικής γραφής, ξαφνικά, στο τέλος, βρίσκεται προ ενός «κειμένου» που δεν «διαβάζεται». Με άλλα λόγια, το κλείσιμο του έργου ασφυκτιά υπό το βάρος συσσωρευμένων πληροφοριών, οι οποίες καταπνίγουν, μάλιστα, το συναίσθημα, που είναι ο μοχλός κατανοήσεως του τέλους, αν όχι του σύνολου έργου από την αρχή.

Ωστόσο, η σκηνοθεσία του Γιώργου Γραμματικού σέβεται την ενάργεια και τους χαρακτήρες του έργου, τους οποίους προβάλλει βάσει των κυρίαρχων συστατικών τους, από τη μια μεριά και, από την άλλη, εκμαιεύει, κατά τη γνώμη μου, ομολογίες τέτοιες που επιτρέπουν την σε βάθος κατανόησή τους. Ο κ. Γραμματικός δίνει άλλωστε το απαραίτητο μέτρο στην παράσταση τοποθετώντας ευθύβολα τις απότομες αλλαγές των καταστάσεων.

Στο ρόλο της Ρωξάνης, η Ιλιάς Λαμπρίδου ξαναβρίσκει τις παλιές της επιτυχίες, αν και ο ρόλος της εδώ είναι ελάχιστα, μπορώ να πω, προκλητικός για περαιτέρω αναζητήσεις. Η κ. Λαμπρίδου, έμπειρη ηθοποιός με διαμορφωμένη σκηνική προσωπικότητα, ερμηνεύει τον ρόλο της, αλλά, ο ρόλος αυτός δεν της προσθέτει κάτι το ξεχωριστό από αυτό που ήδη κατέχει˙ αντίθετα, την υποχρεώνει να τον υποστεί, ασχέτως αν η ηθοποιός το κάνει αυτό με κέφι και με μπρίο.

Ως εραστής, ο Ισίδωρος Σταμούλης ακολουθεί με φυσικότητα τα νήματα της πλοκής διατηρώντας ένα αξιοπρόσεκτο μέτρο, στο οποίο προσθέτει την

επινοητικότητα μιας αισθητικής της αμηχανίας, που βοηθάει πολύ τον θεατή να κατανοήσει το «περιβάλλον» της πλοκής και να υποψιασθεί την συνέχεια. Ο Γιώργος Κυριακίδης, ως Αλέξανδρος, αν και διεκπεραιώνει με ιδιαίτερη συναισθηματικότητα τον ρόλο του, «κλείνει το μάτι» στους θεατές περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε. Ο κ. Κυριακίδης γίνεται, ως εκ τούτου, προβλέψιμος, ενώ στο τέλος εντάσσεται στο θολό τοπίο, για το οποίο μπορεί και να ευθύνεται, αν σκεφθεί κανείς ότι εκείνος είναι που, ως χαρακτήρας της πλοκής, κρατάει στα χέρια του το «κλειδί του μυστηρίου». Η Ντότυ Πριόνα, αδερφή του Αλέξανδρου, συνεχίζει το παράδοξο και συμβάλλει στην δημιουργία της αισθητικής του εξπρεσιονιστικού κωμικού.

Η παράσταση, κεφάτη στο σύνολο της, πραγματώνεται με φόντο το λιτό και ρεαλιστικό σκηνικό της Ανδρομάχης Μοντζολή, η οποία θα μπορούσε, εν τούτοις, να αποφύγει τις πέτρες στο ντεκόρ του εσωτερικού χώρου. Οι φωτισμοί του Ανδρέα Αλεξόπουλου αναδεικνύουν έντεχνα τις σκηνές ενώ, τέλος, η μουσική επιμέλεια του Ιάκωβου Δρόσου είναι όπως πάντα η κατάλληλη και όχι μόνο, εφόσον, όπως το έχουμε συνηθίσει όλα τα χρόνια, ο κ. Δρόσος διανθίζει τις μουσικές του επενδύσεις, με δημιουργικές και αισθαντικές παρεμβάσεις.